

D

VERSLAG COUNCIL-VERGADERING TE PARIJS OP 6 EN 7 JULI 1950.

De vergadering van de Council van de O.E.E.S. te Parijs, welke 6 en 7 Juli plaats vond, werd voorafgegaan door een informele vergadering van het Executieve Comité op ministerieel niveau.

De werkzaamheden in Parijs in de afgelopen week betroffen o.m. twee punten, waarbij Nederland veel belang heeft, n.l. in de eerste plaats de Europese Betalings Unie en in de tweede plaats het Nederlandse plan tot integratie.

Dit verslag zal zich tot deze twee onderwerpen beperken.

Ik mag reeds bekend veronderstellen, dat nu aan de Nederlandse delegatie werd medegedeeld, dat Nederland kan rekenen op een initial aid van \$ 30 mln en een directe hulp van \$ 135 - 145 mln.

I. Europese Betalings Unie.

Het bleek noodzakelijk te zijn, dat het Executieve Comité de ministeriële Council-vergadering zodanig voorbereidde, dat in de Council de debatten en de onenigheid tot het uiterste zouden kunnen worden beperkt. Het Executieve Comité splitste zich derhalve in twee groepen, waarvan één de nog openstaande monetaire kwesties van de E.P.U. en de tweede de geschilpunten op het gebied van de handelspolitiek behandelde.

In de monetaire werkgroep werd Nederland vertegenwoordigd door Prof Keesing, terwijl in de handelspolitieke werkgroep Minister Stikker en ondergetekende aan de besprekingen deelnamen.

a) Het monetaire gedeelte:

De nog openstaande monetaire punten gaven geen aanleiding meer tot diepgaande meningsverschillen of grote moeilijkheden. De volgende punten werden behandeld.

(De nummers van de paragrafen in het onderstaande hebben betrekking op document TP(50)71. De cijfers tussen haakjes verwijzen naar de nummering, die de corresponderende paragraaf bezit in document C(50)190 Final, het definitieve EPU-document, dat als bijlage I is bijgevoegd).

Par. 16(19). De quota van Italië werd nader vastgesteld op 205 million dollar (het aanvankelijk vermelde bedrag berustte op een afrondingsfout); de quota voor Zwitserland werd bepaald op 250 miljoen dollar.

Par. 20(23). De omvang van het Working Capital Fund werd vastgesteld op 350 à 400 miljoen dollar.

Par. 23(17). De Unit of Account werd nader geformuleerd als het equivalent van een hoeveelheid fijn goud.

Dit fijngewicht correspondeert met de huidige goudwaarde van de dollar.

Par. 24 (18). De aanvankelijk voorziene mogelijkheid, dat ingeval van devaluatie van de dollar de vordering van een crediteurland zou kunnen worden aangepast ten laste van het Working Capital Fund is komen te vervallen.

Par. 25(27). Omtrent de vraag, of een kapitaaltransactie, afgesloten tussen de regeringen van twee deelnemende landen, via de EPU moet worden geboekt, werd nader overeengekomen, dat de toestemming van beide partijen vereist zal zijn om de transactie buiten de verrekening te houden.

Par. 33 t/m 36 (35 t/m 38). De procedure met betrekking tot de amortisatie van de z.g. existing balances werd op een aantal punten gepreciseerd.

Par. 35 (37). Het rente-percentage bij automatische amortisatie werd vastgesteld op 1 %.

Par. 37(39). Het woord "consolidation" werd in de tekst vervangen door "amortisation".

Par. 39(41). Het woord "consolidation" werd in de tekst vervangen door "amortisation".

Par. 64(80). De EPU zal worden geliquideerd: a) volgens unaniem besluit van de Council, danwel b) tenzij de Council het tegendeel beslist, indien na 30 Juni 1952 leden uitreden wier gezamenlijke quota's 50 % van het totaal te boven gaan.

Par. 65 (III,1). Gepreciseerd is, dat bij liquidatie de bilateraal uitstaande credieten, een en ander zoals voorzien in par. 28 (30), worden gecancelled en omgezet in vorderingen en schulden met EPU.

Par. 66 (III,2). De voorafgaande toestemming van ECA om bij liquidatie tot verdeling van de activa van EPU over te gaan, is vervallen.

Par. 73(III, 10). De rente is vastgesteld op $2\frac{3}{4}$ %.

Par. 77 (III, 14). De rente is vastgesteld op 3 %.

Par. 79 (III, 16). De sanctie is mede uitgestrekt tot een land, dat in gebreke blijft schulden te voldoen aan een lid, dat zich teruggetrokken heeft.

Par. 80(III,28). Een land, dat niet geneigd is zijn financiële verplichtingen te continueren, zal behandeld worden op dezelfde wijze als een land, dat uittreedt.

Par. 85 (III, 22). De rente is vastgesteld op $2\frac{3}{4}$ %.

b) Het handelspolitieke gedeelte:

Anders was het gesteld met de besprekingen over de handelspolitieke bepalingen in het document en de Council-beslissing betreffende het bereiken van de étappe van 60 % in de liberalisatie van het handelsverkeer.

De grote moeilijkheden, welke bij een aantal landen rezen, konden niet dan na lange vergaderingen uit de weg worden geruimd. De kern van de moeilijkheden vloeide voort uit het feit, dat de Amerikanen, nu de E.P.U. in werking zal treden, de tijd achten gekomen voor een heel nieuwe situatie op handels-politiek gebied, waarbij in principe discriminatie over het gehele terrein van de handelspolitiek en het bilateralisme zo snel mogelijk moeten verdwijnen. De Amerikaanse thèse werd in het bijzonder gesteund door de Engelsen

en in mindere mate door de Fransen. Daartegenover stonden de opvattingen van de Nederlandse en Zwitserse delegaties, terwijl ook de Denen met speciale moeilijkheden naar voren kwamen. De opvattingen der overige landen lagen tussen deze beide standpunten in.

De Nederlandse bezwaren zijn reeds verschillende malen in Uw Raad besproken en het kernpunt van deze bezwaren is gelegen in het feit, dat volgens de aanvankelijke Amerikaanse suggesties discriminatie slechts zou zijn uitgesloten voor het beperkte terrein der kwantitatieve restricties. Daartegenover zouden alle andere mogelijkheden de facto van discriminatie en productie (hoge tarieven, staatshandel, taxes de licence, etc.) blijven bestaan.

Op de speciale moeilijkheden ten aanzien van de Benelux wordt hieronder nog nader ingegaan.

Voor wat betreft de geliberaliseerde sector, was op verzoek van de Nederlandse delegatie reeds in de bepalingen opgenomen, dat landen, welke tot dusverre niet uniform tegenover alle landen hadden geliberaliseerd, de gelegenheid zouden krijgen tot 31 December a.s. de posities gelijk te trekken. Omtrent de non-discriminatie in de niet-geliberaliseerde sector was in de vooraf geprepareerde documenten een bepaling opgenomen, welke voorstelde de discriminatie in deze sector op 1 Januari 1951 te beëindigen. Voor 1 November 1950 zou de Organisatie regels moeten opstellen voor de praktische uitvoering voor de non-discriminatie met betrekking tot de administratie van invoerbeperkingen.

De voorgestelde Zwitserse en Nederlandse amendementen bleken niet acceptabel te zijn.

Voordat de werkgroep onder voorzitterschap van Minister Gaitskell bijeenkwam, was door de heer Spierenburg in overleg met Ambassadeur Katz een tekst opgesteld, welke aan de Nederlandse bezwaren voor wat betreft de non-discriminatie in de nog niet geliberaliseerde sector tegemoet kwam.

Deze tekst kwam hierop neer, dat het beginsel van non-discriminatie slechts zou behoeven te worden toegepast indien satisfactie zou zijn verkregen op het gebied van tarieven en het vraagstuk van staatshandel en andere discriminaties door de Organisatie zou zijn bekeken.

In de moeilijke daarna volgende besprekingen bleek echter de heer Katz de ideeën, waaromtrent eerst overeenstemming was bereikt, nauwelijks te steunen. Na uiterst moeizame besprekingen is er echter naar de mening van de Nederlandse Delegatie, een voor Nederland bevredigende oplossing gevonden, welke is vastgelegd in de paragrafen 45 t/m 50 van document C(50)190 Final, betreffende de E.P.U., dat als bijlage I hierbij gaat.

Van deze paragrafen legt par. 45 het beginsel van non-discriminatie in het algemeen, dus zowel voor de geliberaliseerde als voor de niet-geliberaliseerde sector, vast. De paragrafen 46 en 47 hebben betrekking op de non-discriminatie binnen de geliberaliseerde sector.

Par. 48 bepaalt, dat de Organisatie voor 1 November 1950 zal beslissen, welke stappen moeten worden genomen voor 1 Januari 1951 om het beginsel van non-discriminatie uit te breiden tot de niet-geliberaliseerde sector en de regels zal vaststellen voor de praktische uitvoering van de non-discriminatie op de administratie van invoerrestricties. In de bewoordingen van dit artikel is vermeden de toepassing van de non-discriminatie per 1 Januari 1951 afhankelijk te maken van het nemen van deze stappen en het vaststellen van deze regels. Niettemin is anderzijds de tekst zodanig, dat niet duidelijk is hoe een land het beginsel van non-discriminatie zou kunnen uitvoeren zonder dat omtrent de te nemen stappen en de vast te stellen regels overeenstemming bestaat. Vermeld zij, dat de Engelsen en Noeren deze tekst niet interpreteren als betrekking hebbend op o.a. staatshandel. Art. 49 geeft een land, dat zich benadeeld voelt door discriminaties, resp. beschermende maatregelen van een ander land op ander gebied dan op het gebied van contingenteringen, het recht om van het principe van non-discriminatie af te wijken, voorlopig voor een periode van 8 weken en behoudens onmiddellijke kennisgeving aan de Organisatie. Art. 50 behelst de procedure, die in de Organisatie ten opzichte van een dergelijk geval zal worden gevolgd. Indien de Organisatie niet tijdig een beslissing treft, kan het betrokken land voortgaan met van het principe van non-discriminatie af te wijken. Deze beide artikelen dekken volgens de opvatting van de Nederlandse delegatie geheel de Nederlandse bezwaren. In tegenstelling tot art. 48 ten aanzien waarvan verschil van mening bestaat, of staatshandel e.d. daaronder is begrepen, geeft art. 49 geen aanleiding tot verschil van mening hieromtrent.

Terwijl deze moeilijkheden voor de Nederlandse delegatie derhalve waren opgelost, bleef nog het punt, dat Nederland het standpunt inneemt bij een zo geringe initiële hulp niet de 60 % ten opzichte van alle landen te kunnen liberaliseren en daarenboven nog een aanzienlijk grotere liberalisatie ten opzichte van België te kunnen toepassen. Het Nederlandse desideratum was derhalve om de liberalisatie ten opzichte van België in de 60 % te mogen opnemen.

Intussen deed zich voor wat betreft dit punt een gelegenheid voor om de Nederlandse moeilijkheden te dien aanzien ter sprake te brengen. De Denen hadden n.l. in een der Council-vergaderingen een algemeen verklaring afgelegd, dat het voorstel tot een Europese Betalings Unie gevaren bevatte voor een deflatoire werking, dat zij deze Betalings Unie derhalve niet bevredigend achtten en dat een en ander voor hen moeilijkheden zou kunnen opleveren voor het bereiken van het liberalisatie-percentage van 60 %. Zij zouden echter niettemin hun best doen om dit percentage te bereiken. Ook dit "Deense geval" was naar de Werkgroep van de heer Gaitskell verwezen.

Vermeld zij, dat inmiddels door de Nederlandse delegatie met een aantal andere delegaties en met de E.C.A. informeel contact was opgenomen om te trachten begrip te wekken voor hun moeilijkheden. De heer Katz, die het wel duidelijk was, dat de E.C.A. in deze aangelegenheid niet helemaal vrij uit ging, toonde inderdaad enig begrip en had aanvankelijk in deze informele gesprekken geen bezwaar tegen de interpretatie, die Nederland aan art. 45 en 46 zou willen geven. Daarentegen verklaarden de andere delegaties weliswaar begrip voor onze moeilijkheden te hebben, doch het was wel duidelijk, dat de door Nederland gewenste interpretatie voor hen moeilijk aanvaardbaar zou zijn.

Toen het "Deense geval" in de Werkgroep van de heer Gaitskell ter sprake kwam, grepen de Nederlandse gedelegeerden deze gelegenheid aan in de Commissie dit punt te stellen. De reactie hierop bij alle gedelegeerden was echter volkomen negatief en de heer Katz onthield zich practisch van elke steun. In het bijzonder de Italiaanse en Franse gedelegeerden maakten het duidelijk, dat zij niet van plan waren te betalen om de totstandkoming van de Benelux mogelijk te maken. Steun werd uiteraard slechts ontvangen van de heer Snoy.

Nadat aan de belangrijkste bezwaren van Nederland, voor wat betreft de non-discriminatie in de niet geliberaliseerde sector, zoals hierboven uiteengezet, tegemoet was gekomen, bleek het niet meer mogelijk hier onze zin door te zetten. Wij zouden daarmee naar de unanieme mening van de delegatie op een zwakke zaak onze positie onmogelijk hebben gemaakt.

Onder deze omstandigheden is na ruggespraak met Minister Liefstink tenslotte besloten niet op dit punt

te insisteren. Volgens de opvatting van de vergadering gaven de par. 62 en volgende aan het debiteurenland, dat in moeilijkheden zou geraken, voldoende mogelijkheid om op genomen liberalisatie-maatregelen terug te komen. Bovendien is, om aan de Nederlandse en Deense moeilijkheden tegemoet te komen, in de Council-beslissing C(50)192 Final (welke als bijlage II is bijgevoegd) omtrent het invoeren van liberalisatiemaatregelen tot 60 %, opnieuw opgenomen, zij het in gewijzigde vorm, de bepaling, voorkomende in de Council-beslissing tot liberalisatie van 50 % krachtens welke een land, dat zich niet in staat acht het vastgestelde liberalisatie-percentages te halen, dit kan nalaten onder voorbehoud van kennisgeving aan de Organisatie, van onderzoek door een speciale commissie en beslissing van de Organisatie over de al of niet gerechtvaardigheid daarvan. Onder deze omstandigheden konden de Nederlandse verklaringen worden beschouwd als een aankondiging, dat misschien het vereiste liberalisatie-percentages niet zou kunnen worden gehaald en dat eventueel een beroep op een van beide bovenbedoelde artikelen zou moeten worden gedaan.

Hoewel aanvankelijk tegen de Zwitserse bezwaren, zo het mogelijk was, nog grotere tegenstand bestond dan tegen de Nederlandse bezwaren, werd uiteindelijk ook hiervoor een oplossing gevonden, welke is neergelegd in par. 54, waarvan de geldigheid praktisch is beperkt tot Zwitserland doordat alleen een land, dat zelf ten minste 85 % van zijn import t.o.v. andere landen heeft geliberaliseerd, hierop een beroep kan doen.

In de Council-vergadering van Vrijdag werd om 12 uur het E.P.U.-document (bijlage I) met algemene stemmen aanvaard. Een maandenlange arbeid in Parijs en in de hoofdsteden van de deelnemende landen werd hiermede bekroond door een resultaat, dat weliswaar een belangrijke stap betekent op de weg van de Europese samenwerking, maar dat toch door de verschillende concessies, welke moesten worden gedaan en de pressie van de Amerikanen op de handelspolitieke clausules een weinig gaaf karakter draagt. De vraag, of hiermede een handelspolitiek systeem is ontworpen, dat werkelijk werken kan, moet ik aanvankelijk ontkennend beantwoorden. De winsten op monetair gebied acht ik daarentegen belangrijk.

Na de aanvaarding van de E.P.U. is de Nederlandse Voorzitter, Minister Stikker, hulde gebracht in bevoordelingen, welke ver uitgingen boven de gebruikelijke beleefdheden bij een dergelijke belangrijke gebeurtenis. De zeer warme woorden van Sir Stafford Cripps inzake de grote persoonlijke bijdrage van Minister Stikker werden in verschillende toonaarden door alle delegaties herhaald.

II. De behandeling van het Nederlandse plan van actie voor Europese integratie.

./.

Kort voor het vertrek van de delegatie naar Parijs ontvingen wij een memorandum van de Italiaanse Regering (bijlage III), waaruit duidelijk werd, dat ook de Italianen in de Council-vergadering van 6 Juli met een plan zouden verschijnen.

De inhoud van dit Italiaanse memorandum is deels het gevolg van een misvatting van de Nederlandse voorstellen. De Italianen hebben het Nederlandse plan van actie zo gelezen, dat het de Nederlandse bedoeling zou zijn in de verschillende te integreren bedrijfstakken een blijvend dirigisme te bewerkstelligen. Deze misvatting, welke ook bij enige andere delegaties bestond, kon in informele besprekingen worden geëlimineerd.

De Italianen accepteren wel het idee van het Integratie Fonds, maar zij leggen in hun memorandum veel meer de nadruk op de grote tegenstellingen, welke op economisch en sociaal gebied in de declinerende landen bestaan. Deze laten zich niet per bedrijfstak ordenen. De ongelijkheden kunnen slechts in verloop van jaren worden geëlimineerd. Deze tegenstellingen vereisen het handhaven van douanetarieven over een vrij langdurige periode. De Italiaanse Regering stelt voor, dat naast een onderzoek per bedrijfstak in Europa een preferentiële zone tussen de deelnemende landen wordt gevormd, waarvoor onderhandelingen nodig zijn. Een geleidelijke verlaging van de tarieven wordt voorgesteld.

Naar onze mening bevat het Italiaanse plan wel een enkel goed punt, maar het is in wezen geen werkelijk integratie voorstel, aangezien het hinkt op twee gedachten. De tariefpolitiek moet de speciale functie van bescherming over een langdurige periode vervullen en wel op verschillende wijzen per land.

Met de Amerikaanse autoriteiten werden ook lange informele besprekingen gevoerd over het Nederlandse plan, waarbij is komen vast te staan, dat de algemene reactie van de Amerikanen gunstig is. Ook de Franse delegatie aanvaardt de grote lijnen van het Nederlandse plan, maar heeft zeer specifieke gedachten omtrent het instellen van een z.g. Europese investeringsbank. Tijdens de Council-vergadering werd bij monde van Minister Petsche deze suggestie toegelicht.

Het doel van deze Bank, welks kapitaal tenminste \$ 500 mln. zou moeten bedragen, zou moeten zijn het bevorderen van de coördinatie van nieuwe investeringen. Evenals het van Nederlandse zijde gesuggereerde Integratie Fonds zou de Bank zich dienen te onthouden van de volledige financiering van bepaalde projecten en slechts aanvullend tewerk kunnen gaan. De Bank zou de bevoegdheid moeten verkrijgen tot het plaatsen van obligatieleningen op de kapitaalmarkt, terwijl zij haar middelen rechtstreeks aan particuliere bedrijven beschikbaar zou kunnen stellen.

De voorstellers hopen, dat de Interbank in de Integratiebank zou willen participeren. De voorstellers argumenteren de noodzaak van de Integratiebank o.m. door te stellen, dat onder de huidige omstandigheden slechts de gezamenlijke inspanning van de deelnemende landen toereikend is om industrieën te financieren, welke qua kapitaaloutillage en research met de U.S.A. kunnen concurreren. Dientengevolge achten zij een gouvernementele of nationale benadering ontoereikend, terwijl zij van mening zijn, dat de Interbank krachtens haar statuut onvoldoende speelruimte bezit om de noodzakelijke projecten te kunnen helpen uitvoeren.

./.
Het Franse memorandum gaat als bijlage IV hierbij.

Voor wat betreft de Engelse reactie is het duidelijk, dat de Engelsen zich niet kunnen veroorloven geheel negatief tegenover de Nederlandse voorstellen te staan. Dit blijkt ook uit informaties van ambtelijke zijde, welke er op wijzen, dat het ambtelijke niveau in Engeland aan de Ministers een vrij positief advies over de Nederlandse voorstellen heeft uitgebracht.

Sir Stafford Cripps is echter in de vergadering iets negatiever geweest dan de ambtelijke voorstellen en heeft, gebruik makend van de veelheid van plannen, welke ter tafel lagen, gesproken in de richting van een zeer rustige bestudering van de plannen om te zien, of zij voor verwezenlijking vatbaar zijn. Hij heeft eens te meer gewezen op de noodzaak voor Engeland om haar Europese commitments te combineren met haar verplichtingen in het Atlantische Pact en het British Commonwealth of Nations.

./.
Minister Stikker heeft in de vergadering de Nederlandse voorstellen uitvoerig toegelicht. Zijn inleidende opmerkingen worden als bijlage V aan dit verslag toegevoegd.

Van verschillende zijden, o.a. Deense, Duitse en Zweedse, werd nog positief op de Nederlandse voorstellen gereageerd.

De Council besloot het Nederlandse plan tezamen met de Italiaanse en Franse gedachten te verwijzen naar het Executieve Comité, dat waarschijnlijk een Werkgroep zal benoemen ter bestudering van deze gehele materie. Het is noodzakelijk, dat Nederland in deze Werkgroep een actieve rol vervult en voortdurend tracht het initiatief te behouden.

Het Executieve Comité zal over twee maanden rapport uitbrengen aan de Council.

Resumerende zou ik als mijn oordeel willen geven, dat enige grondgedachten van het Nederlandse plan niet meer te ecarteren zijn, met name gaat het hier om de bedrijfstakgewijze benadering en om de noodzaak van het Integratie Fonds.

Een constructief compromis tussen de Franse voorstellen en de Nederlandse voorstellen lijkt mij zeker

mogelijk. Moeilijker zal het zijn aan de Italiaanse gedachten tegemoet te komen, maar het is ons duidelijk geworden, dat de Italiaanse voorstellen aanmerkelijk veel minder steun zullen ontvangen dan de Nederlandse.

De Nederlandse delegatie heeft voorts het idee van het Integratie Fonds en de wijze, waarop het hulp zal verlenen nader uitgewerkt en heeft deze uitwerking op informele wijze aan de delegaties ter hand doen stellen zonder dat dit stuk het karakter draagt van een officieel regeeringsstandpunt. Deze uitwerking voeg ik als bijlage VI bij dit verslag.

./.

De Wnd.-Regeringscommissaris

D.P. Spierenburg.

12-7-50.

ORGANISATION FOR EUROPEAN
ECONOMIC CO-OPERATION

RESTRICTED

Paris, 28th June 1950

C(50)183

Or.Fr.

COUNCIL

PROPOSALS AND REMARKS SUBMITTED BY MR. PELLA ON BEHALF OF
THE ITALIAN GOVERNMENT CONCERNING METHODS
TO BE ADOPTED IN THE ORGANISATION OF
THE EUROPEAN MARKET

(Cover note by the Secretary of the Council)

The attached memorandum has been submitted by the Italian Delegation with the request that it be placed on the agenda of the 102nd meeting of the Council to be held on Thursday, 6th July 1950.

12685

Ta.11639-30th June

PROPOSALS AND REMARKS SUBMITTED BY MR. PELLA
ON BEHALF OF THE ITALIAN GOVERNMENT
CONCERNING METHODS TO BE ADOPTED
IN THE ORGANISATION OF THE EUROPEAN MARKET

I

1. The Italian Government considers that the economic and financial equilibrium, both internal and external, of Member countries can only be reached and maintained through an expansion of European economy within the framework of world economic expansion. Any attempt to solve the dollar problem which would tend to check the development, or reduce the present level of economic activity, employment and consumption in Europe, is considered by the Italian Government to be politically impracticable and useless, or worse than useless, from an economic point of view.

2. The closing of the dollar gap and the expansion of European economy all for an increase in European exports of goods and services overseas.

In order to make that possible, not only must world economy be expanded, but Europe must reduce its cost prices and improve the quality of its products so as to be able to stand up to American and Canadian competition.

3. An increase in productivity, i.e. a reduction in cost price, can and is being achieved by each Member country at national level. However, increasing difficulties are being encountered here. It appears to be essential that operations should be conducted on a much wider and freer common market, open to all Member countries, as this would enable the best possible use to be made of existing resources, and would also allow of greater specialisation in production.

The creation of such a market may entail a partial renunciation of economic sovereignty of the part of Member countries. The Italian Government has declared, for some time past, that Italy would be ready to take this step in the general interests of Europe, provided similar action were taken by the other Member countries.

II

4. The Italian Government has carefully examined the various methods hitherto applied, or contemplated, with a view to creating a European market.

5. Chief amongst these is the abolition of quantitative restrictions which the council of the O.E.E.C. has decided to fix at a 60% level as soon as a satisfactory payments Agreement can be reached, and at 75% for the end of the current year.

6. The Italian Government, together with the other Governments, has repeatedly stressed, both in the Council and in the Technical Committees of the O.E.E.C., the difficulty, indeed the impossibility, of achieving the 75% objective fixed for the current year unless dual pricing and other discriminatory practices, both patent or latent, are abolished. At the same time, more complete liberalisation must be achieved in the field of invisible transactions, and real progress must be made in solving the problem of surplus manpower in some Member countries.

7. The discussions recently held within the Organisation have shown how unevenly the benefits and burdens of liberalisation are divided among Member countries; and it has proved necessary to negotiate in order to establish a "common list".

8. Finally, serious difficulties will be encountered, even in carrying out the 75% stage, unless the special conditions and difficulties of each Member country are taken into account, and economic compensations are provided, quite untainted by any narrow bilateral concept, either by country or by sector.

9. These difficulties will be still more apparent when we have to advance from the 75% to the 100% stage, the abolition or quasi-abolition of quantitative restrictions being the logical conclusion of this first phase in our efforts to integrate and organise the European market.

III

10. Thus, already in this first phase, we are faced with the problem of the comparability of sacrifices, and of the need for compensation in a very wide sense which will extend to fields quite outside ordinary trade (e.g. manpower) or which touch on problems of customs tariffs.

11. The Council of the O.E.E.C. has decided to admit claims against "excessive customs duties" and to examine them with a view to their reduction. Until now no final decision has been taken concerning procedure on this last point. As is so often the case, the problem of procedure is only an outward and visible sign of the basic problem. There is no real criterion whereby we can determine and gauge the "excessiveness" of any single isolated customs duty, apart from the tariff, or even general economic system of which it forms a part.

12. Furthermore, the question of excessive customs duties cannot fail to be a major issue for Member countries because of its possible repercussions on negotiations held in the GATT and eventually in the ITO; in other words, in view of the date, at short or long term, when it will be possible to abolish quantitative restrictions on extra-European countries as well.

IV

13. This approach by sectors, that is to say the idea of attaining the general integration of our economies by achieving

that of the basic sectors of agriculture and industry, including any manufacturing industry working for exports, is prompted by the necessity of overcoming these various difficulties.

It is proposed to achieve this end by organising a phase of supra-national direction of individual sectors, which would rapidly lead to another phase where trade would be completely liberalised.

14. In the first phase, the Council of the O.E.E.C. would examine the position of each sector concerned through the medium of the various Technical Committees; it would then decide to reorganize them with a view to attaining the most economical conditions of production. A European integration fund would assure the necessary compensations and would finance, in part, such new investments as might prove absolutely necessary.

15. On such a basis, complete liberalisation would be feasible, and in such a system there would be no quantitative restrictions, discriminatory measures or customs tariffs.

16. The Italian Government is aware that no final judgment can be passed on such a method of approach until further progress has been made in the negotiations just opened in the coal-steel sector. It would like to point out, however, that the approach by sectors appears in a very different light if an attempt is made to apply it to one, two or three major basic sectors, or to all the basic economic sectors, which would mean, in fact, applying it to the whole economic system of Europe.

17. The first doubt which arises, in that case, is connected with the organisational phase. Is it a practical possibility to recast the whole of the European economy on the basis of supra-national Plans or Programmes which are worked out after discussions, even if such discussions are held between the most qualified Representatives of the various Governments and the various production sectors in question? And even if this were possible, would this be desirable, in the light of the objective which we are seeking to achieve?

The discussions which have taken place in the O.E.E.C. over the past two years have shown that the large majority of Member Governments have not the legal powers necessary to control investments. Even when they have, these powers are generally negative in character, enabling them merely to prevent investments but not to make any unless private investors take the initiative. The granting of such powers by the Parliaments would doubtless raise problems of general policy which would go far beyond the technical problems which are involved in each sector. It is indeed questionable whether the best means of guiding Europe towards a common and entirely free market, as is envisaged in the approach by sectors, would be to subject the whole European economic system both internal and external, to methods of control which would be much more complicated and much more difficult to manipulate than those which are now in force.

A free and vigorous European market calls for the creation of conditions in which reliance can chiefly be placed on a greater spirit of initiative and sense of responsibility both among industrialists and trade unions.

Obstacles of a political nature, moreover, are only the reflection of equally formidable technical and administrative difficulties. Apart from a few mass-producing industries where production is concentrated in a limited number of hands, the multiplicity of firms and innumerable differences in internal organisation, ranges of manufactures, home and overseas markets, etc. would so complicate the task of the Committees responsible for co-ordination that it may be doubted whether they could ever really take any worth-while decisions, and whether the various countries' administrative machinery would be capable of carrying them out.

18. Over and above these problems, another arises which is even more real and big with consequences. The method of approach by sectors would seem to imply that the compensations referred to above should first be looked for inside each sector; but this does not appear to be borne out by the facts. It might be difficult to find compensations inside one and the same sector, while the effort to do so would necessarily involve a considerable risk of over-rigidity.

To look for compensations in the reorganisation of other sectors would, on the other hand, imply that everything would be held up until all the sectors had been passed in review and the general programme drawn up; not to mention that there are compensations, (e.g. those connected with the use of surplus manpower) which must be looked for to a large extent outside Europe.

19. If now we consider the phase of complete liberalisation, it may be wondered whether it could ever be attained, even if the first phase could be satisfactorily organised.

There are profound differences between the Member countries as regards their economic potentials. Their natural resources (arable lands, mines, waterways, etc.) are very unevenly distributed. To these differences, history has added inequalities which are just as great as regards economic equipment (communications, agriculture, industrial equipment, etc.). The pressure on natural resources and on industrial potential exerted by the population, both present and future, is even more unequally distributed. None of the Member countries can live and thrive without freely participating in world trade. But his necessity varies considerably both in kind and degree. Finally, there are profound differences in the internal political, administrative and social organisation of the various countries' economies.

20. Such inequalities cannot be eliminated in a few years, even if an attempt is made to approach the problem of compensations by sectors. The retention of customs tariffs for a long period would seem to be essential, in order to obviate too sudden and deep economic disturbances and to ensure that part of Europe's natural resources should not cease to be economically workable just where the pressure of population is perhaps greatest.

The position would be different in a world in which the complete freedom of movement of persons had been restored and capital could freely circulate and be invested in Europe. But such conditions lie for the moment outside the sphere of political thought and action.

21. If the purpose of the approach by sectors is to establish complete freedom of trade after going through a phase of direction and re-organisation, it is to be feared that any attempt to apply it to European economy as a whole might stop short at the stage of direction. In such a case, instead of creating a freer market, we should risk transferring to the European plane some of the rigidity caused by vested interests which has to be combatted inside each separate economy. Instead of increasing freedom and the efficiency of production, we should run the risk of reducing or eliminating that element of competition which the existence of a considerable number of markets and of national productive organisations still represents in Europe.

22. The Italian Government is not submitting these considerations to the Council of the O.E.E.C. in any final form. It pays tribute to the vision and energy of Mr. Stikker, whose endeavours remind us that the solution to the problem cannot be delayed much longer. The Italian Government wishes to approach the discussion with a completely open mind, with the sole purpose of evolving a method which may really bring about that integration of Europe which Italy regards as essential both from the political and economic points of view.

V

23. For its part the Italian Government suggests that the O.E.E.C. should in addition to the method of approach by sectors, examine another method which would, in its opinion, be better adapted to the needs and difficulties analysed above.

24. This method would take as its starting point the formation of a preferential zone in Europe on the lines laid down in Article 15 of the Havana Charter.

25. Once the Member countries had obtained, as required, the agreement of the United States and the other members of the G.A.T.T. they would have to open up multilateral tariff negotiations in order to make the greatest possible reductions in the tariffs prevailing in their respective countries.

The principle of reciprocal advantages and compensations would come fully into play in the sphere of trade which, as has already been said, is not the only one concerned.

26. These customs negotiations should be conducted in conjunction with negotiations for a "single free list" (para. 7), since the latter is inseparable from the former (para. 10-12).

27. In this way progress could be made towards a 75% liberalisation and the total abolition of quantitative restrictions.

28. Again, the reduction or abolition of quantitative restrictions depends on the elimination of dual pricing and other discriminatory practices, whether patent or latent.

29. Furthermore, an attempt should be made, within the preferential group represented by the O.E.E.C., to achieve the complete integration of invisible transactions.

30. The preferential tariffs agreed by Member countries should be consolidated for a further period - ten years, for instance, as proposed in Article 15 of the Havana Charter on preferential agreements.

Consolidation should be the subject of two further provisos :

- (i) at the end of the third and sixth years, all preferential tariffs should be automatically reduced by stages consisting, for instance, of a 15% reduction in the rates agreed at the time of consolidation; (*)
- (ii) Parallel with the application of automatic reductions, Member countries would re-open negotiations with one another with a view to achieving further reductions.

31. Clearly, all this would only be possible and practicable if the freedom of current payments between the countries concerned were multilaterally guaranteed over a prolonged period. Consequently, it would be necessary, in consultation with the United States, to consider what action - as opposed to organisation - should be taken to ensure the continuity of the European Payments Union. E.P.U. cannot be built up on the granting "ad infinitum" of further credits, nor on the unlimited provision of dollars. However, an adequate supply of both credits and dollars is indispensable.

32. Whatever method is employed, fundamental changes in the economic structure of Member countries and of Europe as a whole, can only be attained by additional investment. The Italian Government supports the view that a European Integration Fund is essential to this end.

The Fund should have at its disposal sufficient means to finance a considerable proportion of additional investments and to facilitate the mobilization of dormant capital.

Under the control of the Council of the O.E.E.C., the Fund could operate at the request either of governments, or of particular groups. In this way, it could exert a considerable influence on the development of the more important sectors within the field of activity of the Organisation. It would participate directly in the re-organisation of some of these sectors, if agreement on sectors could be reached.

* Note : Thus, if as a result of preliminary negotiations for consolidation, the tariff rate for a given commodity were 10%, it would become 8,5% at the end of the third year, and 7% at the end of the sixth year.

33. There is nothing in the proposals submitted by the Italian Government that might prevent, or even delay, the conclusion of special agreements on certain basic sectors, or the achievement of closer unions between Member countries on the lines of Benelux and the Franco-Italian Customs Union.

On the contrary, in a Europe where economic inequalities and contrasts were being gradually smoothed out a more rapid and thorough progress in countries situated particularly near to each other, or in certain sectors, would be facilitated.

34. Side by side with the organisation of a freer European market, real progress ought to be made towards the solution of the major problems of each Member country when they are of a character or a scope likely to affect the European market as a whole.

The Italian Government will confine itself to indicating below the chief of these problems so far as Italy is concerned.

35. In the first place a solution must be found to the problem of surplus manpower in Italy. The gravity of this problem from the point of view of international economy and politics has been recognised by this Organisation, by the recent Emigration Conference held at Geneva under the auspices of the I.L.O. and in the declaration of the Tripartite Conference in London.

It is no doubt necessary to ensure greater mobility for the European labour force, but the real solution of the problem should be sought on a world scale with the cooperation of the Member countries and the United States.

36. The undeveloped state of the southern part of Italy and the Italian islands raises some particularly delicate long-term investment problems for the Italian Government.

37. The development of the Overseas territories of the Member countries is of great interest to Italy, both from the point of view of the possible absorption, even if on a limited scale, of her manpower and her working capacity, and also from the point of view of the possibility of an increase in imports from and trade with non-dollar areas.

38. The general development of the overseas territories and of economically backward areas is of the first importance to Europe. Even if North America is forced by events to play the leading part in this, Europe must play its part too. In fact, as has already been indicated, this is one of the chief economic reasons for the integration of our economies. For Italy, active participation in this development is an indispensable condition of life and progress.

39. The creation of a preferential area, and even the approach by sectors, together with the gradual solution of the other problems briefly outlined above, is a formidable task and one which will take a considerable time to accomplish. The measures to be taken are indeed of such a nature that their effect cannot be immediate. Taken together, they are the only way in which Europe can achieve internal and external equilibrium and stability and improve the living conditions of its people. It is, however, unlikely that these measures will have any immediate effect on the problems of the balance of payments,

investments and internal financial stability which will have to be faced when E.R.P. aid comes to an end in 1952. Provisional solutions to these problems may be necessary. It would seem indispensable that such solutions should be the result of a collective policy with the object of achieving final solutions on the lines indicated above, or on any other lines which may be suggested in discussion.

40. Finally, the method here suggested by the Italian Government, while encouraging the greatest alertness and the greatest possible multiplicity of voluntary effort, would also lead gradually to the abolition of quantitative restrictions on dollar imports and at the same time preserve for Europe the protective tariffs which appear to be indispensable. Once a real preferential area had been realised among the Member countries, this tariff could probably become, at least very largely, a common one; and this might eventually lead to the creation of a free trade area or even to a general European customs union.

4 juillet 1950

PROJET DE CREATION D'UNE BANQUE EUROPEENNE
D'INVESTISSEMENTS.

(Projet de la Délégation française)

L'objectif à long terme poursuivi par l'O.E.C.E. est la "viabilité" des pays membres. Cette viabilité se traduit sur le plan financier par l'équilibre sain et durable de la balance globale des paiements, réalisé sans aide extérieure extraordinaire, sur le plan économique par l'expansion constante des facultés de production, et sur le plan social par le plein emploi et par l'amélioration continue du niveau de vie de la population.

Cet objectif ne pourra être atteint que si certaines conditions se trouvent réalisées, notamment:

- a) l'assainissement financier intérieur des pays membres;
- b) l'extension des marchés actuellement ouverts à la production des pays européens par la libération des échanges intra-européens, en vue de la création d'un marché unique, permettant une spécialisation et une répartition rationnelle de la production qui amélioreraient la position des pays membres sur les marchés où règne la concurrence internationale;
- c) la transférabilité des monnaies des pays membres;
- d) l'utilisation plus rationnelle et plus intensive des investissements actuellement existants;
- e) la poursuite de l'effort actuel d'investissements dans les secteurs où les investissements sont reconnus insuffisants.

L'Organisation s'est engagée résolument dans l'exécution de ce programme. Qu'il s'agisse de l'assainissement financier intérieur, de la libération des échanges, de la transférabilité des monnaies, ou de l'amélioration de la productivité, des mesures importantes ont déjà été prises et, s'il reste encore beaucoup de chemin à parcourir, il semble que l'Organisation dispose maintenant des moyens nécessaires pour atteindre ces objectifs.

En revanche, il ne semble pas que l'Organisation dispose des moyens nécessaires pour réaliser la dernière condition, à savoir la coordination des investissements nouveaux.

La méthode employée jusqu'à présent à cet égard a consisté à inviter les pays membres à établir des programmes d'investissements, et à les soumettre à l'Organisation en vue de permettre leur confrontation, et ainsi de déceler les contradictions et les double-emplois. Cette méthode ne peut que se révéler décevante, et cela pour plusieurs raisons:

- a) Dans tous les pays membres, une part de l'activité économique est contrôlée par l'Etat, et une part est laissée à l'initiative des intérêts privés. S'il est relativement aisé d'établir des programmes d'investissements pour les secteurs contrôlés par l'Etat, il est beaucoup plus difficile

d'établir de tels programmes pour les investissements du secteur privé sur lesquels on ne peut guère exercer d'action que par la voie indirecte du contrôle du crédit.

b) En supposant que tous les pays membres s'aient néanmoins en mesure d'établir des programmes d'investissements, il est douteux que ces programmes puissent être fidèlement exécutés, puisque les économies des pays membres, du fait de la libération des échanges, sont devenues dépendantes les unes des autres, et que l'évolution de chacune est commandée par l'évolution des autres.

c) Il est douteux qu'une économie européenne en expansion puisse être construite à partir de programmes nationaux. L'expérience du passé prouve qu'il est difficile, pour ne pas dire impossible, de coordonner les programmes nationaux. Mais surtout, il est permis de penser qu'une économie européenne n'est pas la somme, ni la juxtaposition d'un certain nombre d'économies nationales, pas plus que l'intérêt général n'est la somme des intérêts particuliers. Un certain nombre de problèmes doivent être pensés à l'échelle européenne, et c'est notamment le cas des investissements.

d) Il est également permis de penser que certains problèmes économiques et industriels ne peuvent plus être résolus sur une base nationale. C'est ainsi, par exemple, que le plus grand nombre des pays membres n'est pas ou n'est plus en mesure de financer et d'organiser une industrie aéronautique sur une base nationale. Ne pas organiser une industrie aéronautique sur une base nationale en mettant en commun les recherches techniques, les moyens de financement et les installations industrielles, conduirait les pays européens à être presque entièrement dépendants des Etats-Unis dans le domaine aéronautique. D'une façon générale on peut constater que presque aucun des pays membres ne peut à lui seul engager les moyens nécessaires dans le domaine de la recherche scientifique et technique. S'ils unissaient leurs efforts, les pays européens pourraient sans doute se maintenir au niveau de la recherche scientifique et technique aux Etats-Unis, et même, dans quelques domaines, prendre une certaine avance. S'ils continuent de disperser leurs efforts, ils demeureront et seront de plus en plus dépendants des Etats-Unis en matière de progrès scientifique et technique. De nombreux autres exemples pourraient être cités.

Il n'existe pas, dans l'organisation actuelle de l'Europe, d'institution qui soit en mesure de penser ces problèmes à l'échelle européenne et de contribuer à leur solution. Pour les raisons qui ont déjà été indiquées, les gouvernements nationaux ne sont pas en mesure d'accomplir cette tâche. Il n'existe pas en Europe de gouvernement fédéral ou supra-national qui, théoriquement, pourrait l'accomplir. Encore un tel gouvernement fédéral ne pourrait-il agir directement que sur les investissements du secteur public, et ne pourrait-il exercer une influence sur les investissements du secteur privé que par le contrôle du crédit à l'échelle européenne. On en vient donc à penser qu'en toute hypothèse, pour accomplir les tâches d'ordre strictement économique qui ont été définies ci-dessus, il devrait exister à l'échelle européenne une institution de crédit dotée de moyens assez puissants pour exercer sur les investissements une influence décisive.

Il va de soi qu'une telle mission ne pourrait être confiée ni à une banque privée, ni à un groupe de banques privées. Aucun gouvernement européen n'accepterait sans doute que sa politique d'investissements soit influencée de façon décisive par un groupe de banques privées. En revanche, il est certainement désirable que le capital privé participe aussi largement que possible aux investissements qui devront être effectués dans le cadre européen. S'il est nécessaire de créer un institut de crédit européen, celui-ci doit donc être placé sous le contrôle direct des gouvernements nationaux et être en mesure de coopérer avec le capital privé.

La question se pose de savoir si la Banque Internationale pour la Reconstruction et le Développement ne répond pas exactement à cette définition. Cet organisme est administré sous le contrôle des gouvernements: il dispose et peut disposer de capitaux importants, tant en dollars qu'en monnaies européennes: il dispose également d'une expérience déjà large en matière d'investissements internationaux.

A l'examen, il ne semble pas que la Banque Internationale, en raison de sa composition et de ses statuts, soit en mesure d'accomplir toutes les tâches qui devraient être confiées à une Banque Européenne d'investissements. Les statuts de la Banque Internationale ne lui permettent que de faire des prêts à des gouvernements membres, ou avec la garantie de ces gouvernements. C'est peut-être une limitation trop stricte, eu égard aux tâches qui doivent être accomplies en Europe sur une base autre que nationale. Il semble bien qu'une Banque Européenne d'Investissements devrait être construite suivant une formule plus souple qui lui permette par exemple d'agir à la manière d'une banque d'affaires, de prendre des participations dans des entreprises, et de céder ces participations. D'autre part, la Banque Internationale a pour mission de favoriser le développement économique dans l'ensemble du monde. Il lui est peut-être difficile de s'engager en Europe d'une manière qui risquerait d'être jugée critiquable par les gouvernements des pays membres situés dans d'autres parties du monde. Enfin, les sommes en monnaies européennes dont la Banque peut disposer seront, semble-t-il, utilement employées à faire des prêts aux pays d'Amérique latine ou d'Asie par exemple, ce qui risque de limiter leurs possibilités d'utilisation au profit des pays européens.

Il n'en est pas moins certain que la coopération de la Banque Internationale serait hautement désirable en vue de mettre à contribution son expérience et la part de ses ressources qui peut équitablement être consacré à l'Europe, et surtout pour veiller à ce que le développement de l'économie européenne soit orienté de façon à ne pas porter préjudice aux intérêts des autres pays du monde.

Pour ces mêmes raisons, une Banque Européenne d'Investissements ne devrait être créée que si le Gouvernement des Etats-Unis acceptait d'y participer, puisqu'il semble impossible de concevoir que le développement économique de l'Europe puisse, pendant des années encore, être assuré sans qu'il soit fait appel à l'expérience et aux ressources des Etats-Unis, et puisqu'il convient d'éviter que l'Europe, en s'organisant, n'ait tendance à substituer une autarcie européenne aux quasi-autarcies nationales qu'elle a connues dans

le passé.

Conformément à ces données, le Gouvernement français est arrivé à la conclusion que la création d'une Banque Européenne d'Investissements est désirable et qu'elle pourrait être envisagé sur les bases suivantes:

1° CAPITAL.

A priori, le capital de la Banque devrait être suffisant pour permettre à celle-ci d'acquérir une influence et une autorité indiscutables. Il semble bien qu'un tel capital ne devrait pas être inférieur à la contrevaieur de 500 millions de dollars. Une partie de ce capital devrait être versée en dollars, et la plus grande partie en monnaies nationales. Une partie du capital en dollars pourrait éventuellement être souscrite par la Banque Internationale. Les conditions dans lesquelles le capital serait appelé devraient être discutées entre les Etats membres, étant observé que la répartition d'un capital de 500 millions de dollars entre les Etats membres, assortie d'un échelonnement raisonnable des versements, imposerait à chacun des pays participants une charge qui ne représenterait qu'une très faible partie de leur budget annuel d'investissements.

2° RELATIONS AVEC LA BANQUE INTERNATIONALE POUR LA RECONSTRUCTION ET LE DEVELOPPEMENT.

Pour les raisons qui ont été indiquées, il est souhaitable que la Banque Internationale puisse participer au capital de la Banque Européenne en versant une souscription en dollars et éventuellement en monnaies européennes. Il y a lieu de noter à cet égard que les statuts de la Banque Internationale semblent ne lui permettre de souscrire une participation de la sorte que sur ses bénéfices, ce qui limiterait sans doute l'importance de sa participation.

3° RELATIONS AVEC LE CAPITAL PRIVE.

Il y aurait grand avantage à ce que la Banque Européenne favorisât par son action les investissements de capitaux privés européens en Europe ainsi que les investissements privés américains qui seront sans doute nécessaires après la fin du plan Marshall, pour contribuer à l'équilibre de la balance des comptes de l'Europe avec la zone dollar.

Il y a lieu de penser, en effet, que la Banque Européenne serait en mesure de servir à la fois de guide et de support aux investissements privés en Europe. Le but doit être d'orienter vers les investissements utiles au développement de l'Europe considérée dans son ensemble non seulement des fonds provenant du budget d'investissements des Etats membres, mais également des capitaux privés européens et extra-européens, pour lesquels la Banque constituera à la fois un stimulant et une garantie. Ainsi la Banque pourrait-elle concourir au rétablissement du courant d'investissements internationaux vers l'Europe, et à la restauration des marchés financiers en Europe.

Il ne semble pas qu'il soit possible d'envisager que des banques privées européennes ou américaines participent au capital et à la gestion de la Banque Européenne. Cette solution, qui serait théoriquement séduisante, poserait le problème presque insoluble de la composition du Conseil d'Administration de la Banque Européenne. En effet, la juxtaposition au Conseil d'Administration de représentants des gouvernements et de représentants des intérêts privés risquerait de faire de ce Conseil un organisme lourd et inefficace.

En revanche, la Banque Européenne devra être autorisée à émettre des obligations, tant en Europe que dans d'autres pays du monde, mais surtout, il apparaît que la façon la plus simple et la plus souple d'organiser la coopération de la Banque Européenne avec le capital privé serait de prévoir dans les statuts de la Banque qu'elle pourra donner son appui qu'à des projets comportant une certaine part de financement privé.

4° CONSEIL D'ADMINISTRATION.

Comme il a été indiqué, il convient que l'Administration de la Banque soit placée sous le contrôle direct des gouvernements nationaux. Il semble que la formule la meilleure serait de reprendre la structure de la Banque Internationale, c'est-à-dire que la Banque soit administrée par un Conseil d'Administration composé de membres nommés par les gouvernements des pays participants, dont l'action serait contrôlée annuellement par une assemblée des gouverneurs. Il ne semble pas désirable que le Conseil d'Administration soit trop nombreux. Il conviendrait donc de prévoir une procédure d'élection, par les gouvernements, des membres du Conseil d'Administration.

En vue d'assurer la coordination de l'action de la Banque avec celle de l'O.E.C.E. il serait sans doute désirable que le Conseil d'Administration comprend un représentant du Secrétariat général de l'O.E.C.E., et il pourrait même être envisagé que les fonctions qui normalement devraient être exercées par une assemblée des gouverneurs fussent dévolues au Conseil de l'O.E.C.E.

6° PROCEDURE DE VOTE.

De même qu'à la Banque Internationale, le vote devrait être proportionnel à l'importance de la participation. La participation des pays à la Banque serait déterminé par l'attribution de quotas calculés sur une base qui devra être définie après discussion entre les pays membres.

7° MISSION DE LA BANQUE

Il semble que les statuts de la Banque devraient définir sa mission en tenant compte des conditions suivantes:

a) L'objectif de la Banque doit être de favoriser la création, la modernisation ou la spécialisation d'entreprises destinées à satisfaire les besoins du marché européen. La Banque ne devra donc jamais prendre en considération un projet strictement national, mais avoir toujours en vue les possibilités et les besoins du marché européen.

b) La Banque ne devra en aucun cas favoriser la création, d'un marché européen isolé du reste du monde. Elle ne devra donc, en principe, accorder son appui qu'à des projets tendant à fournir à l'Europe des produits de qualité comparable à ceux de la concurrence internationale (y compris la zone dollar), à des prix de revient également comparables, sous réserve que soient prises en considération les différences irréductibles des conditions de production.

c) La Banque doit favoriser la spécialisation des entreprises en Europe, mais elle ne doit en aucun cas favoriser la création de cartels ou de monopoles.

d) La Banque ne devra en aucun cas assumer la totalité du financement d'un projet. Tout projet présenté devra prévoir une part importante de financement autonome.

e) La Banque est normalement saisie de propositions, soit par les pays participants, soit par des entreprises privées ou des groupes d'entreprises. Elle peut d'autre part prendre l'initiative d'étudier elle-même certains projets et de les soumettre aux pays participants.

f) La Banque pourra financer ou apporter son appui aux grands travaux publics d'intérêt européen (développement du réseau routier, ferroviaire, fluvial, infrastructure aérienne, etc...), sous la seule réserve que ces travaux soient financièrement rentables. Elle pourra de même favoriser la création de bureaux européens de recherches techniques.